

A S P E

DOOR JONAS BOETS

WRAAK

Bij het inbreken in de luxueuze villa had Danny's aandacht in de eerste plaats moeten gaan naar een mogelijk alarm, grote waakhonden, aanwezige bewoners of ingewikkelde sloten. Maar het enige waar hij oog voor had, was de Lamborghini Jalpa die in de garage stond. Danny lag op de grond voor de garagedeur en tuurde naar binnen. De rode lak glansde zelfs in het donker, het silhouet straalde de kracht uit van een wild dier in de zoo.

'De garagedeur had wel iets verder open gemogen,' werd er naast hem gemopperd.

Natascha gooide zich neer op de oprit en wurmde zich op haar rug door de smalle opening. Danny volgde, hij werkte zich naar binnen op zijn buik en sprong overeind naast de Lamborghini. In de bidon die hij met zich meetrok, klotste de vloeistof. Hij streek met zijn vinger over de carrosserie van de auto. Hij zou een fortuin geven voor een ritje in deze stijlvolle parel. Van dit type waren er nauwelijks vijfhonderd gemaakt en een daarvan stond hier te schitteren. Als hij ooit onmetelijk rijk zou zijn, kocht hij als eerste een auto als deze.

'Afblijven,' snauwde Natascha. 'Straks activeer je het alarm.'

Ze kwam op haar beurt overeind en rekte zich uit. 'Waarom konden we niet via de voordeur?'

'Omdat de bel een videocamera heeft,' antwoordde Danny kort. 'Tenzij je wilt testen hoe fotogeniek je bent.'

Natascha nam een tas van de grond en zocht naar een lichtknop.

‘Laten we voortmaken. Ik wil hier zo snel mogelijk weer weg.’

‘Maak je geen zorgen. Er is niemand thuis. Ze zijn op het feest van de ondernemers en hun kinderen zijn uit logeren. Die slurpen nog enkele uren van hun champagne. De ouders, niet de kinderen. Hoewel...’

Danny wierp nog een laatste blik op de auto. Stel dat hij nu de autosleutels zou vinden, zou hij dan een ritje durven te maken? Misschien kon hij de auto gewoon meenemen. Maar dan verhoogde hij de kans om gepakt te worden. Een Lamborghini stopte je niet zomaar weg.

Voorzichtig opende Natascha de deur naar de gang. Het was donker in het huis, zoals verwacht. Niemand zou hen zien. Ze liepen kort achter elkaar naar de woonkamer. Hun zaklampen flitsten door het donker.

‘Niet te geloven’, zei Danny met open mond toen ze in de woonkamer stonden. De televisie die op het meubel naast de open haard stond, moest de grootste zijn die hij ooit had gezien. De reusachtige leren witte hoekbank deed er niet voor onder. Danny liet zich op de bank ploffen. Het was alsof het leer een holletje maakte waar hij precies in paste. De bank zoog hem op en leek niet van plan hem ooit nog los te laten.

‘Danny, komaan’, morde Natascha. ‘Dat doe je toch niet.’

‘Je hebt gelijk’, zei Danny. ‘Zo doe je dat niet.’

Hij trok zich los uit de knusse omhelzing van de bank en liep naar de keuken. Hij opende verschillende keukenkasten tot hij een lade met zakken chips vond. Gewapend met een zak Hula Hoops sprong hij weer op de bank. Een luide zucht ontsnapte hem.

‘Wat doe je nu?’

Natascha's stem klonk geïrriteerd. Maar Danny liet zich niet opjagen. Dat ene moment waarop ze zich rijk konden wanen, mochten ze niet laten voorbijgaan. Hij probeerde de zak Hula Hoops te openen, maar dat lukte niet met de handschoenen. Hij deed ze uit, opende de zak en greep naar de afstandsbediening van de televisie. Hij legde zijn voeten op de salontafel en zette de televisie aan.

‘Het is altijd belangrijk dat je je goed inleeft in je slachtoffer’, grijnsde Danny. ‘Ik voel me al een beetje rijker.’

Er kwamen voetballers in beeld. Club Brugge speelde een Europese voetbalwedstrijd. Danny grabbelde een handvol Hula Hoops en propde ze in zijn mond.

‘Wat een scherp beeld’, verzuchtte hij. Dat was heel wat anders dan het haperende toestel dat ze thuis hadden. Als hun antenne ook maar een millimeter van plaats verschoof, sprong de tv al op een andere zender. Thuis was het voldoende als hij alleen zijn ogen bewoog om alles te zien, hier moest hij zijn hoofd in alle richtingen draaien om de bal en de spelers te kunnen volgen.

‘Danny!’

Natascha stond bij een zwart beeld op een sokkel. Ze haalde het er even af en speelde ermee in haar handen. Daarna zette ze het voorzichtig terug.

‘We moeten aan de juwelen denken’, siste ze.

Met tegenzin kwam Danny overeind. Hij stak nog wat chips naar binnen en kauwde met open mond. Hij nam zich voor om geen inbraken meer te plannen op een voetbalavond. Niet dat ze dit vaker deden, het was de eerste keer dat ze zich ongevraagd in iemand anders zijn huis bevonden. Natascha had gelijk, ze moesten voortmaken.

Danny deed zijn handschoenen weer aan, nam zijn rugzak en zijn bidon en liep achter zijn vrouw aan. In goede en kwade dagen, had de priester hen voorgehouden toen hij hen

in de echt verbond. Dat inbreken in een chique villa daarbij zou horen, had Danny nooit kunnen denken. Hij was er alleen nog niet uit of dit dan een van die goede of kwade dagen was.

Ze drongen de slaapkamer binnen. Die bestond uit twee delen: een ruim slaapgedeelte en een nog ruimere dressing, waar een kleine winkel aan kleren was verzameld. Er stond zelfs een paspop in de hoek, waar de vrouw des huizes een outfit op kon passen. Natascha knikte naar de dressing. Daar moesten ze zijn.

‘Wat heb je daar nu eigenlijk bij je?’ zei ze, wijzend naar de bidon van Danny. ‘Ik dacht dat je vloeistof nodig had om het slot te forceren. Maar dit is iets anders?’

‘Het slot hoefde niet geforceerd te worden,’ zei Danny. ‘Dit is koningswater.’

‘Koningswater?’

‘Als je de juwelen daarin legt, lossen ze helemaal op.’

Natascha bleef staan, hij botste tegen haar op. Ze draaide zich om.

‘Waarom zou je dat doen?’

‘Het leek me wel leuk.’

‘Leuk?’

‘Gewoon, als wraak. Om hen te laten voelen hoe het is als iemand je persoonlijk raakt. Niet alles, maar gewoon een paar dingen.’

Natascha rolde met haar ogen. ‘Dat is echt zo nutteloos. We zijn hier om iets te verdienen, niet voor spelletjes. Kom, we gaan op zoek. Neem jij de linkse kast.’

Ze openden de verschillende kasten in de dressing, op zoek naar die met de onderhemden. Dat was de kast die ze op het oog hadden. De kast die het minst onderzocht zou worden, omdat onderhemden nu eenmaal niet interessant waren. Maar wat er achter die onderhemden zou liggen, zou dat wel

zijn. Danny juichte zacht toen hij de juiste kast had gevonden. Hij graaide naar de onderhemden, in verschillende kleuren en uitvoeringen: van neutrale katoenen basics tot kanten niemen-dalletjes. Ze vlogen de kast uit en vielen in een hoopje op de grond.

‘Maak niet zo’n rommel’, zei Natascha.

‘Ze zullen hier wel een poetshulp hebben, zeker?’ merkte Danny op. ‘Ze zullen dat niet zelf moeten schoonmaken.’

Hij keek naar de lege kast. Achter de onderhemden lag er helemaal niets.

‘We moesten toch zeker bij de onderhemden kijken?’ vroeg hij.

‘Zeker’, knikte Natascha. ‘Daar lagen de juwelen.’

Danny ging op de toppen van zijn tenen staan en keek op de bovenste plank. Dat was moeilijk voor hem, want hij was niet zo groot, en ook zijn buik begon de laatste jaren langzaam maar zeker omvangrijker te worden. Jarenlang had hij in hun frituur kunnen eten wat hij wilde. Een bitterbal net voor sluitingstijd, een frikandel als aperitief, een bakje stoofvlees als tussendoortje, hij was altijd prat gegaan op zijn metabolisme. Hij verbruikte meer energie dan hij binnenkreeg. Maar nu niet meer dus.

‘We moeten opnieuw in de andere kasten kijken’, zei Natascha.

Ze begon de kastdeuren te openen en paste nu de tactiek van haar man toe. Mooi gestreken kleren van Gucci, Armani en Versace belandden bij elkaar op de grond alsof ze in een bak vol koopjes lagen. Maar nergens was iets anders te vinden, nergens lagen de beloofde juwelen op hen te wachten. Danny stampte tegen de paspop. Die klapte dubbel en viel kletterend op de grond. Ze bleven even stil.

‘Doorzoek het bed’, zei Danny na een tijdje. ‘Misschien hebben ze iets in hun matras verstopt.’

Hij liep naar het andere deel van de slaapkamer. Maar hij bleef stokstijf staan toen hij bij het bed kwam. Niet ver van hen ging een deur open.

© 2025 Manteau/Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Jonas Boets

www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Eerste druk september 2025

Omslagontwerp: Wil Immink Design
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Niets uit dit boek mag op enigerlei wijze worden gebruikt of
gereproduceerd voor het trainen van kunstmatige-intelligentietechno-
logieën of -systemen. Dit werk mag niet gebruikt worden voor tekst- en
datamining (artikel 4, lid 3 Richtlijn (EU) 2019/790).

ISBN 978 90 223 4217 6
NUR 330
D/2025/0034/262